Цуцик — наш загальний улюбленчик, на ймення Букет. Бурої якоїсь масті, рудий, наче трохи підсмалений, з хвостиком, бадьоро закрученим догори, він крутиться біля ніг, лащиться, всміхається своєю собачою усмішкою.

Але триває це недовго, поки маєш при собі окрайчик хліба, а як окрайчика не стало, облизався Букет, вибачився перед тобою поглядом, і знов хвостик бубликом — подався до села.

Важко на Букета навіть ображатися за це. Адже в нього свої обов’язки.

Ось він побіг і побіг уперед. Весело прокладає нам путь. Випужне на бігу ранню перепілку з-під росяного жита, поженеться за нею, дзявкнувши кілька разів, а тоді й до нас озирнеться: "Бачите, який я хоробрий, як мене бояться?"